

ขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานในภาษาไทย สมัยสุโขทัยและสมัยปัจจุบัน

6.1 การศึกษาขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐาน

นอกจากการศึกษาวิเคราะห์คำเรียกสีพื้นฐานและคำเรียกสีไม่พื้นฐานแล้ว ผู้วิจัยก็ได้ศึกษาขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานด้วย สำหรับการศึกษารื่องขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานนั้น เบอร์ลินและเคย์ (Berlin and Kay, 1969) ก็ได้เคยศึกษาภาษาต่างๆ ในโลกจำนวน 20 ภาษาด้วย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพิจารณาว่าภาษาทั้ง 20 ภาษาที่ศึกษาโดยรวมมีขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่คล้ายคลึงหรือต่างกันอย่างไร ในการศึกษา เบอร์ลินและเคย์ใช้แผ่นสีมาตรฐานสากลมันเชลล์ที่ครอบคลุมทุกประเภทสีที่มนุษย์จะเห็นทดสอบกับผู้บอกภาษา ผลการศึกษาพบว่าภาษาที่ศึกษา จำนวน 20 ภาษาดังกล่าวนั้น มีภาพของขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่คล้ายคลึงกัน

นอกจากการศึกษาของเบอร์ลินและเคย์แล้ว ศตมันต์ (2541) ได้ศึกษาภาษาไทยคือ ลัวะ ม้ง และกะเหรี่ยง โดยมีวัตถุประสงค์เช่นเดียวกันกับเบอร์ลินและเคย์ คือ เพื่อพิจารณาว่าภาษาทั้ง 4 ภาษา ที่ศึกษามีขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่คล้ายคลึงหรือแตกต่างกันอย่างไร สำหรับการศึกษเพื่อพิจารณาขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานนั้น ศตมันต์ ใช้แผ่นสีที่ต่างจากที่เบอร์ลินและเคย์ใช้คือ ใช้แผ่นสีที่ศตมันต์ดัดแปลงมาจากแผ่นสีในตารางสี Graft – G Process Colour Chart ซึ่งเป็นสีที่ใช้ในงานพิมพ์ที่ธีระพันธ์ (2535) และ อมรา (2538) ใช้ในงานวิจัยคำเรียกสี โดยศตมันต์ได้ใช้หลักทางวิทยาศาสตร์ ในเรื่องของความสว่างและความเข้มของเนื้อสีในการจัดทำแผ่นสีใหม่มาทดสอบกับผู้บอกภาษา ผลการศึกษาพบว่า ผู้พูดภาษาไทยคือ ลัวะ ม้ง และกะเหรี่ยงมีการรับรู้ขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ไม่มีความแตกต่างกัน

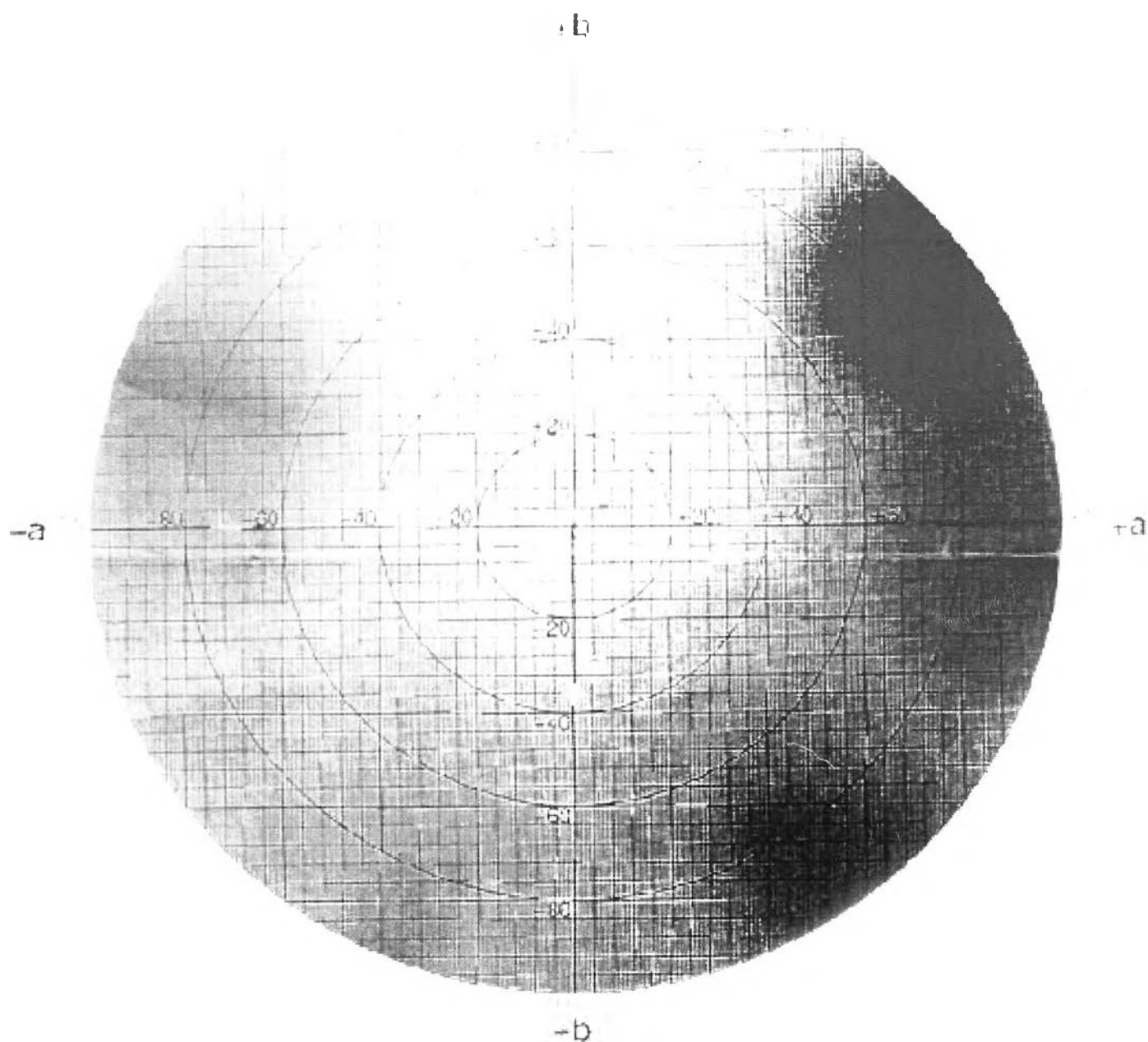
6.2 การศึกษาขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตาม มโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยสุโขทัย

6.2.1 ขอบเขตของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความ เปรียบในภาษาไทยสมัยสุโขทัย

ในการศึกษาขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัยของผู้วิจัย ผู้วิจัยศึกษาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพิจารณาว่าสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยสุโขทัยมีขอบเขตและใจกลางของสีลักษณะไหน อย่างไร การศึกษาขอบเขตของสีพื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัยของผู้วิจัยแตกต่างจากการศึกษาขอบเขตของสีพื้นฐานของเบอร์ลินและเคย์ และศตวรรษที่ข้างต้นคือ การศึกษาขอบเขตของสีพื้นฐานของเบอร์ลินและเคย์ และศตวรรษนี้เป็นการศึกษาที่ใช้การวิเคราะห์จากข้อมูลแผ่นสีที่ได้จากผู้ออกภาษา ในขณะที่การศึกษาขอบเขตของสีพื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัยของผู้วิจัย จะเห็นได้ว่าไม่มีผู้ออกภาษาไทยสมัยสุโขทัยที่จะให้ข้อมูลได้ ผู้วิจัยต้องใช้ข้อมูลที่เก็บได้จากเอกสารภาษาไทยสมัยสุโขทัยเป็นขั้นตอนแรกและให้ผู้ออกภาษาไทยสมัยปัจจุบันเลือกแถบสีที่ตรงกับสีของวัตถุที่อยู่ในความเปรียบในภาษาไทยสมัยสุโขทัย เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการศึกษาเรื่องขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัย (ดูวิธีการเก็บข้อมูลใน 3.1.3.2)

หลังจากที่ผู้วิจัยได้แถบสีที่ตรงกับสีของวัตถุที่อยู่ในความเปรียบในภาษาไทยสมัยสุโขทัยจากขั้นตอนข้างต้นแล้ว ในขั้นตอนต่อไปจะเป็นขั้นตอนของการแสดงขอบเขตของสีพื้นฐานในแผนภูมิสีที่เตรียมไว้

ในการแสดงขอบเขตของสีพื้นฐาน ผู้วิจัยใช้แผนภูมิสีที่ใช้แสดงภาพขอบเขตของสีพื้นฐานที่ผู้วิจัยเตรียมขึ้น ซึ่งมีความแตกต่างจากตารางที่เบอร์ลินและเคย์ และศตวรรษที่ใช้ คือ แผนภูมิสีของผู้วิจัย (ดูภาพประกอบภาพที่ 7) เป็นแผนภูมิสีที่มีชื่อว่าแผนภูมิสี "CIELAB COLOR SPACE" เป็นแผนภูมิสีที่พัฒนาขึ้นโดยสมาคมสีแห่งประเทศไทย จะมีความเท่ากันกับกระดาษ A4 ที่ใช้กันทั่วไป ทำให้สะดวกในการใช้ อีกทั้งเป็นแผนภูมิสีที่มีเนื้อสีหรือสีสัน (hue) ของทุกประเภทสี และเป็นแผนภูมิสีที่ 7 เป็นมาตรฐานสากลที่เป็นที่รู้จักกันในวงการสีทั่วโลก ทำให้อ้างอิงได้ง่ายจากภาพที่จะเห็นได้ว่า แผนภูมิสีประกอบด้วยเนื้อสีหรือสีสันของเกือบทุกประเภทสี ได้แก่ เนื้อสีแดง เหลือง เขียว ฟ้า น้ำเงิน น้ำตาล ม่วง ชมพู และส้ม สำหรับสี ขาว ดำ และ เทา จะไม่มีเนื้อสีแสดงให้เห็นอย่างชัดเจน เพราะเป็นสีที่เป็นความสว่างและความมืด โดยจะมีบริเวณอยู่ที่จุดตัดกันของแกน a และ แกน b

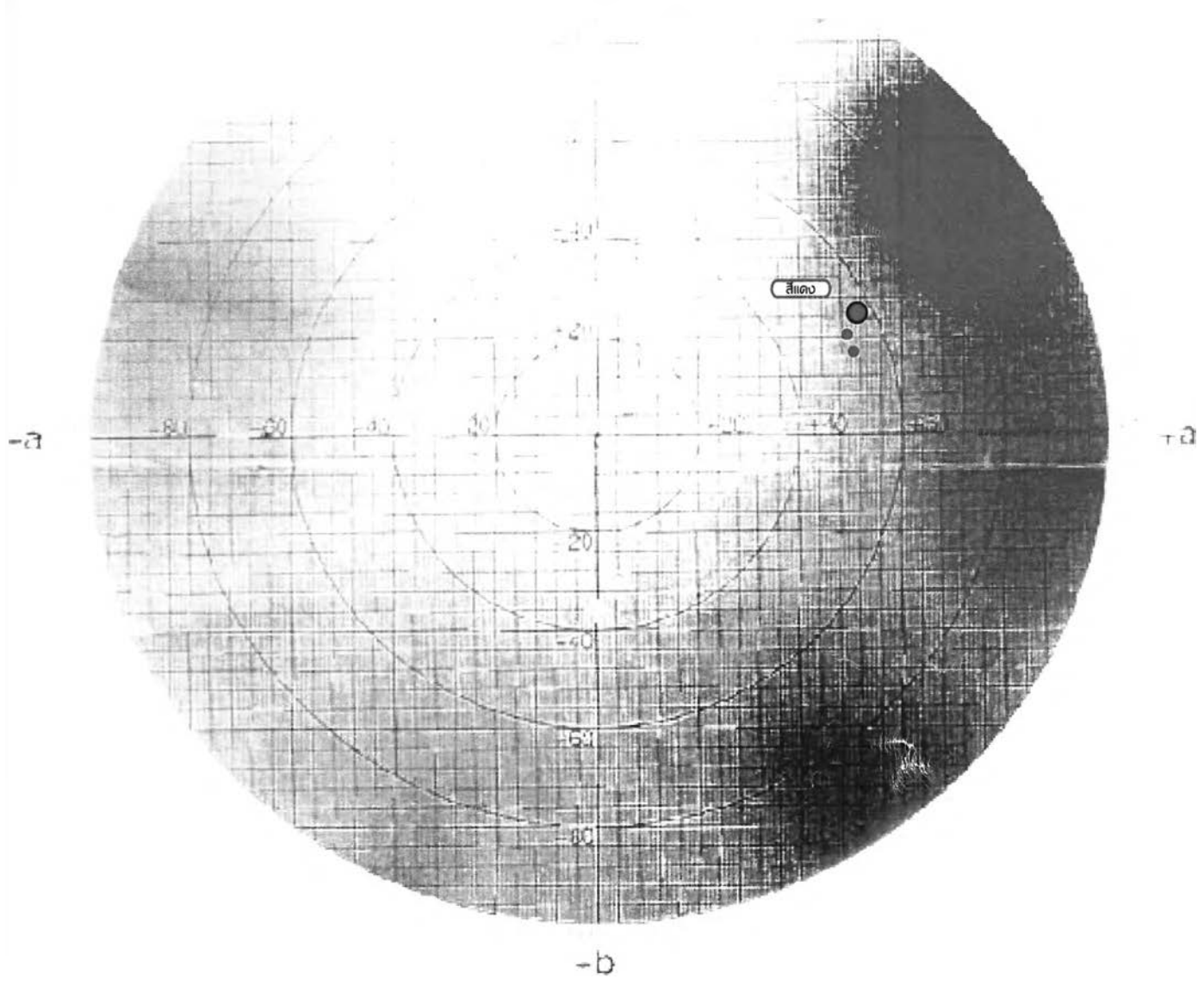

ภาพที่ 7 ภาพแสดงแผนภูมิสี CIE - a^*b^* ที่ใช้แสดงภาพขอบเขตของสีพื้นฐาน

ในการที่จะแสดงขอบเขตของสีพื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัย ในแผนภูมิสี CIE - a^*b^* ผู้วิจัยจำเป็นต้องมีการนำแถบสีตามที่ได้กล่าวข้างต้นไปวัดค่าเพื่อหาค่า $L a b$ โดยเครื่องวัดค่าสีที่มีชื่อว่า "สเปคโตรโฟโตมิเตอร์" และนำเฉพาะค่า a และ b มาลงในแผนภูมิสีเพื่อแสดงค่าสีของสีของวัตถุที่อยู่ในความเปรียบในภาษาไทยสมัยสุโขทัย สำหรับรายละเอียดเกี่ยวกับเครื่องวัดค่าสีสเปคโตรโฟโตมิเตอร์ การวัดค่าสีของแถบสีด้วยอุปกรณ์ดังกล่าวนั้น ผู้วิจัยได้กล่าวแล้วใน 3.2.1 4 ในตอนนี้ ผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงการแสดงค่าของแถบสีของสีพื้นฐานสมัยสุโขทัยด้วยจุดในแผนภูมิสี

ในการแสดงค่าของแถบสีในแผนภูมิสี ผู้วิจัยจะนำเฉพาะค่า a และ b ตามที่ได้กล่าวแล้วมาลงแสดงด้วยจุด และถ้าวัตถุมีค่าแถบสี a และ b เท่ากัน หรือเหมือนกันก็จะแสดงตำแหน่งด้วยจุดเพียงจุดเดียว ตัวอย่าง เช่น สีแดง ซึ่งเป็นสีพื้นฐานจากดอกชบา และดอกชงมีค่า a และ b ที่วัดได้เท่ากัน คือ $a 51.09$ และ $b 24.12$ เมื่อนำค่าดังกล่าวมาลงในแผนภูมิสี ก็จะแสดงค่า a และ b ของดอกชบาและดอกชง ด้วยจุดรวมเพียงจุดเดียวเท่านั้น (ดูภาพประกอบภาพที่ 8) จากภาพจะเห็นได้ว่ามีจุดแสดงค่าแถบสีแดง 3 จุด ซึ่ง 1 จุด จาก 3 จุดนั้น เป็นจุดที่แสดงค่าของดอกชบาและดอกชง อีก 2 จุด ที่เหลือเป็นจุดที่แสดงค่าของวัตถุอื่นที่เปรียบกับสีแดงในสมัยสุโขทัย

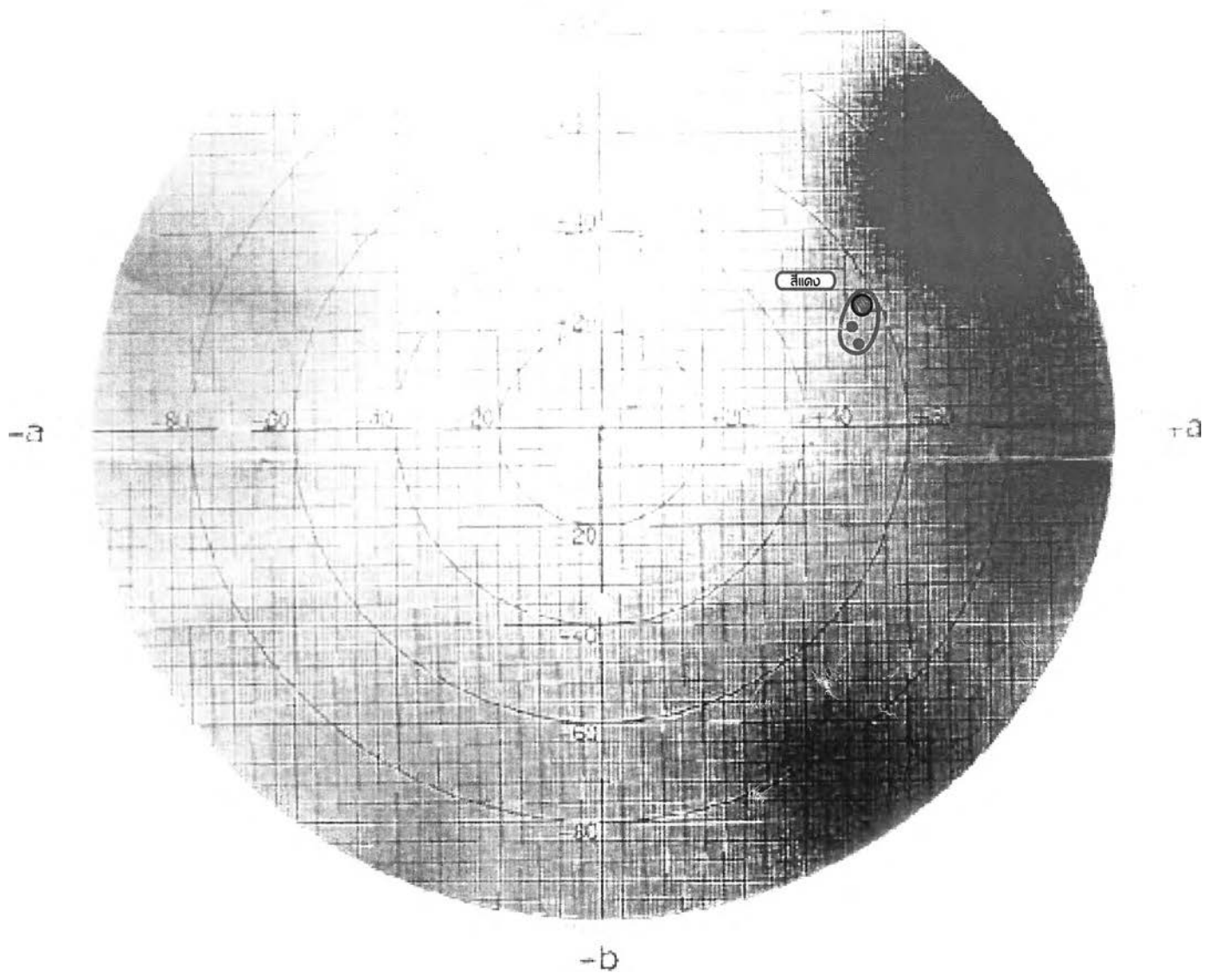
.b

ภาพที่ 8 ภาพแสดงการแสดงค่าของแถบสีในแผนภูมิสี

หลังจากที่ผู้วิจัยได้ลงจุดตำแหน่งของสี่พื้นฐาน ในแผนภูมิสี่แล้ว ผู้วิจัยก็ลากเส้นเพื่อแสดงขอบเขตของแต่ละสี่พื้นฐาน ทั้งนี้ด้วยวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดความชัดเจนและความสะดวกในการพิจารณาเปรียบเทียบขอบเขตของแต่ละสี่พื้นฐาน ในการลากเส้นผู้วิจัยลากเส้นให้ครอบคลุมจุดทุกจุดที่แสดงค่าของแต่ละสี่พื้นฐาน โดยลากเส้นขอบเขตให้ห่างจากจุดขอบในระยะประมาณ 1 มิลลิเมตร (ดูภาพประกอบภาพที่ 9)

b

ภาพที่ 9 ภาพตัวอย่างแสดงการลากเส้นเพื่อแสดงจุดค่าแถบสีและขอบเขตของสีแดง

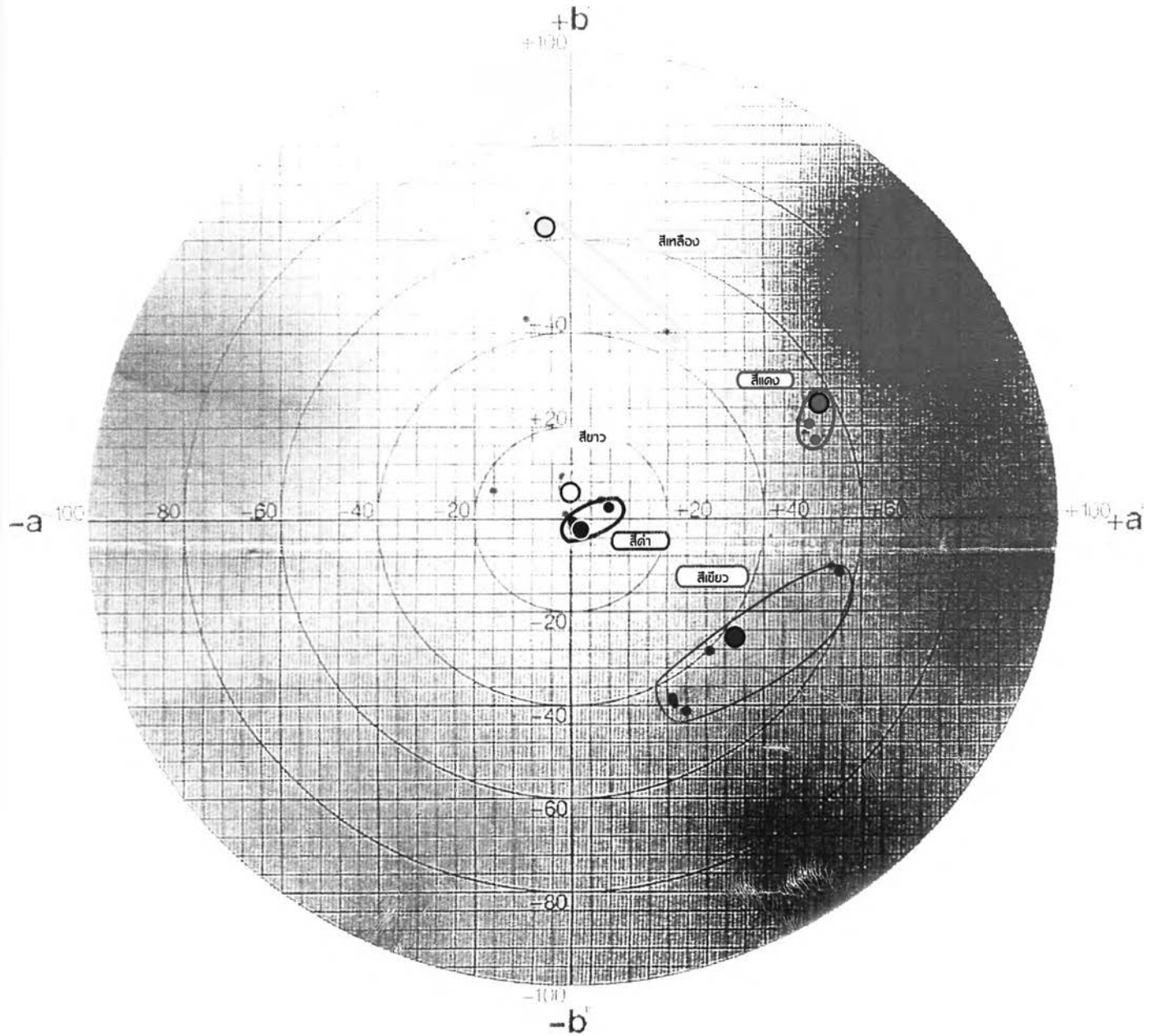
6.2.2 ใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยสุโขทัย

เมื่อได้ขอบเขตของสีพื้นฐานแล้ว ผู้วิจัยวิเคราะห์หาใจกลางของแต่ละสีพื้นฐานในสมัยสุโขทัยว่า อยู่ในตำแหน่งใดของบริเวณของแต่ละสีพื้นฐาน ในการพิจารณาหาใจกลางของสีพื้นฐานนั้น ผู้วิจัยใช้การคำนวณหาค่าเฉลี่ยกลางของค่า a และ b ที่วัดได้ของวัตถุแต่ละชนิด ตัวอย่างเช่น วัตถุที่เปรียบกับสีแดงในสมัยสุโขทัย มีดอกชบา น้ำครั่ง ดอกบัว และดอกชงเมื่อนำวัตถุทั้ง 4 ชนิด ไปเข้าเครื่องวัดค่าสี Lab พบว่าแต่ละวัตถุมีค่า a และ b ดังนี้

	ค่า a	ค่า b
ดอกชบา	51.09	24.12
น้ำครั่ง	51.08	17.02
ดอกบัว	51.06	21.03
ดอกชง	51.09	24.12

หลังจากที่ได้ค่า a และ b แล้ว ผู้วิจัยก็นำเอาเฉพาะค่า a มาหาค่าเฉลี่ยกลางว่าได้เท่าไร หลังจากนั้นนำค่า b มาหาค่าเฉลี่ยกลางว่าได้เท่าไร เมื่อได้ค่าเฉลี่ยของ a และ b แล้ว ผู้วิจัยก็ได้ค่าที่จะใช้เป็นตัวแทน หรือใจกลางของสีแดง ซึ่งค่าเฉลี่ยของ a ที่ได้เท่ากับ 51.08 ของ b เท่ากับ 21.57 หลังจากนั้น ผู้วิจัยก็จะนำค่าเฉลี่ยที่ได้ไปลงแสดงในแผนภูมิสี โดยแสดงด้วยจุดที่ใหญ่ที่สุด (คุณภาพประกอบภาพที่ 10)

หลังจากที่ดำเนินการตามวิธีการขั้นตอนดังกล่าวข้างต้นเสร็จแล้ว ทำให้ผู้วิจัยได้ภาพของขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยสุโขทัย ดังลักษณะต่อไปนี้

ภาพที่ 10 ภาพแสดงขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตาม
 มโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยสุโขทัย

จากภาพข้างต้น หากพิจารณาในภาพรวมจะเห็นได้ว่า ขอบเขตของสี่พื้นฐานแต่ละสี ในภาษาไทยสมัยสุโขทัยมีความแตกต่างกัน สีเขียวมีขอบเขตที่กว้างที่สุด ขอบเขตของสีเหลือง กว้างรองลงมา ขอบเขตของสีขาวแคบที่สุด ที่เป็นเช่นนี้ ผู้วิจัยคิดว่าเป็นเพราะจำนวนของวัตถุใน ความเปลี่ยนแปลงของแต่ละสีพื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัยมีจำนวนไม่เท่ากัน ส่งผลให้ ขอบเขตของแต่ละสีพื้นฐานต่างกัน

สิ่งที่เห็นได้ชัดเจนก็คือ สีพื้นฐาน ขาว ดำ แดง และเหลืองต่างก็มีขอบเขตอยู่ในบริเวณ ที่เป็นบริเวณเนื้อสีของตัวเอง ไม่มีการเหลื่อมล้ำเข้าไปในบริเวณเนื้อสีอื่น กล่าวคือ ขอบเขตของ สีขาวก็อยู่ในบริเวณที่เป็นเนื้อสีขาว ขอบเขตของสีดำก็อยู่ในบริเวณที่เป็นเนื้อสีดำ ขอบเขตของ สีแดงก็อยู่ในบริเวณที่เป็นเนื้อสีแดง และขอบเขตของสีเหลืองก็อยู่ในบริเวณเนื้อสีเหลือง แต่สีเขียว ไม่ได้อยู่ในบริเวณที่เป็นเนื้อสีเขียว กลับอยู่ในบริเวณที่เป็นเนื้อสีม่วง เมื่อพิจารณาวัตถุที่อยู่ใน ความเปรียบที่ใช้เปรียบกับคำเรียกสีเขียวในข้อมูลภาษาไทยสมัยสุโขทัย ก็เห็นได้ว่าสิ่งที่ใช้เปรียบ เป็นดอกไม้เพียงอย่างเดียว ได้แก่ ดอกผักตบ ดอกอัญชัน ดอกอินทนิล และดอกบัว ไม่มีความ เปรียบของวัตถุที่ตรงกับเนื้อสีเขียวเลย และจากแผนภูมิสีจะเห็นได้ว่ายังมีบริเวณที่เป็นเนื้อสีเขียว ถ้าเรายอมรับว่าสีเหลืองทุกคำอยู่ในบริเวณของเนื้อสีเหลือง สีเขียวก็น่าจะอยู่ในบริเวณของเนื้อ สีเขียวและถ้าเป็นเช่นนั้นก็น่าจะสันนิษฐานได้ว่าสีพื้นฐาน เขียว ในภาษาไทยสมัยสุโขทัย น่าจะมี ขอบเขตที่เริ่มตั้งแต่บริเวณของเนื้อสีเขียวจนถึงบริเวณของเนื้อสีม่วง โดยครอบคลุมบริเวณของ เนื้อสีฟ้าและสีน้ำเงินด้วย สำหรับประเด็นดังกล่าวนี้ อาจกล่าวได้ว่าคำเรียกสี เขียว ในภาษาไทย สมัยสุโขทัยมีความหมายกว้างมากกล่าวคือ ในภาษาไทยสมัยสุโขทัย คำเรียกสี เขียว มีความ หมายที่กินไปในขอบเขตของสีเขียว น้ำเงินและม่วงด้วยซึ่งแสดงให้เห็นว่าคนไทยสมัยสุโขทัยมีการ จัดประเภทสีที่กว้าง

หากพิจารณาประเด็นเกี่ยวกับใจกลางของสีพื้นฐาน จะเห็นได้ว่าแต่ละสีพื้นฐานใน ภาษาไทยสมัยสุโขทัยต่างก็มีใจกลางของสีอยู่ภายในบริเวณขอบเขตของตัวเอง ยกเว้นสีเขียวซึ่ง อยู่ในเขตเนื้อสีม่วงและน่าจะเกิดจากการที่วัตถุที่เปรียบอยู่ในเขตเนื้อสีม่วงดังได้กล่าวแล้ว

จากภาพขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่าน ความเปรียบในภาษาไทยสมัยสุโขทัย สามารถสรุปได้ว่าสีพื้นฐานทั้ง 4 สี ในภาษาไทยสมัยสุโขทัย มีขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานอยู่ในบริเวณเนื้อสีของตัวเอง ยกเว้นสีเขียวและดูเหมือนว่ามี

บริเวณที่อาจจะไม่เหลื่อมล้ำเข้าไปในบริเวณ เนื้อสีของสีพื้นฐานอื่น สำหรับสีพื้นฐานเขียวน่าจะ สันนิษฐานได้ว่ามีขอบเขตที่ครอบคลุมบริเวณที่กว้างตั้งแต่บริเวณที่เป็นเนื้อสีเขียวจนไปถึงบริเวณ ที่เป็นเนื้อสีม่วง

6.3 การศึกษาขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตาม มโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยปัจจุบัน

ในการศึกษาขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานในภาษาไทยสมัยปัจจุบัน ผู้วิจัยศึกษา ใน 2 ลักษณะคือ 1) ศึกษาขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ ผ่านความเปรียบ และ 2) ศึกษาขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโน ทัศน์ที่ไม่ผ่านความเปรียบ เหตุที่ผู้วิจัยศึกษาขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการ จำแนกตามมโนทัศน์ทั้งที่ผ่านความเปรียบและไม่ผ่านความเปรียบนั้น เพราะผู้วิจัยต้องการทราบ ว่าขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบและไม่ ผ่านความเปรียบนั้นมีความคล้ายคลึงหรือแตกต่างกัน หรือไม่ อย่างไร โดยที่ผู้วิจัยมีสมมติฐานว่า ขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบและไม่ ผ่านความเปรียบไม่น่าจะมีความแตกต่างกันมาก

6.3.1 ขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยปัจจุบัน

ในการศึกษาขอบเขตของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความ เปรียบในภาษาไทยสมัยปัจจุบัน ผู้วิจัยใช้วิธีการขั้นตอนในการศึกษาเช่นเดียวกันกับวิธีการขั้นตอน ที่ใช้ในการศึกษาขอบเขตของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบใน ภาษาไทยสมัยสุโขทัยที่กล่าวแล้วใน 6.2.1 แต่สำหรับการศึกษาใจกลางของสีพื้นฐาน ผู้วิจัยใช้ การพิจารณาดูแถบสีที่ผู้บอกภาษาระบุว่าเป็นสีนั้น ๆ เพียงสีเดียว ไม่มีการให้สีอื่นเลย ตัวอย่าง เช่น ผู้บอกภาษา 8 คน ใน 10 คน ระบุว่า แถบสีหมายเลข 155 D เป็นสีแดง ไม่มีการระบุเป็น สีอื่น ผู้วิจัยก็จะถือว่าแถบสีหมายเลข 155 D เป็นใจกลางของสีพื้นฐาน แดง เป็นต้น ในการ แสดงใจกลางของสีพื้นฐาน ผู้วิจัยแสดงด้วยจุดที่ใหญ่ที่สุด ในขอบเขตของสีพื้นฐาน

ก่อนที่ผู้วิจัยจะกล่าวถึงภาพขอบเขตและใจกลางของสี่พื้นฐานที่ได้จากการ จำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยสุโขทัยที่ได้นั้น ผู้วิจัยจะกล่าวถึงเรื่องความสอดคล้องระหว่างมโนทัศน์เรื่องสี่ของผู้บอกภาษาโดยไม่ผ่านความเปรียบกับมโนทัศน์เรื่องสี่ในความเปรียบ

6.3.2 ความสอดคล้องระหว่างมโนทัศน์เรื่องสี่ของผู้บอกภาษาโดยไม่ผ่านความเปรียบกับมโนทัศน์เรื่องสี่ในความเปรียบ

ในการเก็บข้อมูลแถบสี่โดยการเทียบวัตถุที่ระบุในความเปรียบสมัยปัจจุบันนั้น หลังจากที่ได้ผู้วิจัยได้ข้อมูลแถบสี่จากผู้บอกภาษาแล้ว ผู้วิจัยก็ได้ถามผู้บอกภาษาต่อว่า ผู้บอกภาษาเรียกแถบสี่ที่เลือกว่าเป็นสี่อะไร เหตุที่ผู้วิจัยถามผู้บอกภาษาถึงคำเรียกสี่ที่ใช้นั้นเพราะผู้วิจัยต้องการที่จะศึกษาว่ามโนทัศน์เรื่องสี่ของผู้บอกภาษากับมโนทัศน์เรื่องสี่ในความเปรียบเหมือนกันหรือแตกต่างกันอย่างไร คำเรียกสี่ที่ผู้บอกภาษาให้จากแถบสี่นั้น ผู้วิจัยถือว่าเป็นคำเรียกสี่ที่ได้ตามมโนทัศน์ของผู้บอกภาษาเอง โดยไม่ได้รับอิทธิพลจากคำเรียกสี่ในความเปรียบ เพราะผู้วิจัยมิได้เอ่ยคำเรียกสี่ในความเปรียบให้ผู้บอกภาษาได้ยินเลย เพียงแต่ยื่นวัตถุจากความเปรียบให้ดูเท่านั้น ถ้าคำเรียกสี่ที่ผู้บอกภาษาให้สอดคล้องกับคำเรียกสี่ในความเปรียบโดยเฉพาะในสมัยปัจจุบันก็ยืนยันได้ว่ามโนทัศน์เรื่องสี่ที่ผ่านความเปรียบและไม่ผ่านความเปรียบไม่แตกต่างกัน ซึ่งจะทำให้การศึกษาเรื่องสี่ผ่านความเปรียบในเอกสาร เป็นวิธีการศึกษาที่ใช้ได้ในการศึกษามโนทัศน์เรื่องสี่ในสมัยก่อน

จากการถามผู้บอกภาษา ทำให้ผู้วิจัยได้คำเรียกสี่ต่อไปนี้

ตารางที่ 7 ตารางแสดงรายการคำเรียกสีที่ผู้บอกภาษาให้จากการให้ดูสีของวัตถุที่อยู่ในความ
เปรียบในภาษาไทยสมัยปัจจุบัน

สีของวัตถุที่อยู่ในความเปรียบ	คำเรียกสีที่ผู้บอกภาษาให้
ขาวงาชาว	ขาว
ขาวปลับปลิง	ขาว
ขาวทรายขาว	ขาว, ขาวครีม
ขาวดอกมะลิ	ขาว
ขาวดอกแค	ขาว, ขาวครีม
ขาวดอกบัว	ขาว
ขาวคมมีด	ขาว
ขาวเส้นไหม	ขาว
ขาวปุยสำลี	ขาว, ขาวบริสุทธิ์, ขาวสะอาด
ขาวกระดาษ	ขาว, ขาวสะอาด
ขาวดอกกรองเท่านั้น	ขาว
ขาวผมหงอก	ขาว, เทาอ่อน, ขาวซีด
ขาวดอกหยาดน้ำค้าง	ขาว
ขาวหินขาว	ขาว
ขาวเสี้ยกาว	ขาว
ขาวเสือก้าม	ขาว
ขาวกลีบดอกพะยอม	ขาว, ขาวออกเหลืองอ่อน
ขาวดอกเข็ม	ขาว, ขาวขุ่น, ขาวนวล
ขาวถั่วอก	ขาว, ขาวเนื้อ
ขาวดอกจำปี	ขาว, ขาวครีม, เหลืองนวล

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ชื่อของวัตถุที่อยู่ในความเปรียบ	คำเรียกชื่อที่ผู้บอกภาษาให้
ขาวดอกกลั่นทม	ขาว, ขาวเนื้อ
ขาวของจดหมาย	ขาว
ขาวชุดนางพยาบาล	ขาว
ขาวหัวผักกาด	ขาว
ขาวเขี้ยวเสือโคร่ง	ขาว, ขาวเนื้อ, ขาวนวล
ขาวฟัน	ขาว, ขาวครีม
ขาวกะโหลก	ขาวหม่น, ขาวครีม
ขาวดอกยี่โถ	ขาว
ขาวหินอ่อน	ขาว
ขาวดอกพริก	ขาว
ขาวฟองน้ำ	ขาว
ขาวดอกปีบ	ขาว
ขาวดอกพวง	ขาว
ดำกำมะหยี่ดำ	ดำ
ดำพริกไทย	ดำอมน้ำตาล
ดำผ้าต่วน	ดำ
ดำมดดำ	ดำ
ดำฟันผุ	ดำน้ำตาล
ดำหมาดำ	ดำ
ดำตะกั่ว	ดำ, ดำน้ำตาล
ดำถ่านไฟ	ดำ
ดำน้ำยาทาเล็บ	ดำ, ดำน้ำตาล
ดำหนวด	ดำ
ดำรองเท้าบูท	ดำ
ดำแมวดำ	ดำ
ดำต้นชมพูป่า	ดำ, ดำน้ำตาล
ดำแฟ้มดำ	ดำ
ดำคู้กั๊กไหม้	น้ำตาลไหม้, น้ำตาลกลาง ๆ น้ำตาลชา ๆ

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ชื่อของวัตถุที่อยู่ในความเปรียบ	คำเรียกชื่อที่ผู้บอกภาษาให้
ดำเศษซีเก้	ดำน้ำตาล
ดำเถางุ่น	เทาดำ, เทาอ่อน, เทา
ดำรักแฉ่	ดำ
ดำฟิล์มกันแสง	ดำ, เทาอ่อน
ดำเต้าเจี้ยว	น้ำตาลแดง, น้ำตาลเหลือง, น้ำตาลอ่อน
ดำห้วนม	ดำน้ำตาล, ดำ
ดำปีกอีกา	ดำ
ดำดวงตาดำ	ดำ
แดงลิปสติก	แดง, แดงชมพู
แดงเลือด	แดงเข้ม, แดงชมพู, แดงเลือดหมู
แดงธนบัตรใบแดง	ชมพู
แดงพรม	แดง, แดงชมพู
แดงพริกขี้หนู	แดงสด, แดง, แดงเลือดนก
แดงเหล้าแดง	แดง
แดงเม็ดตำลึง	แดงสด, แดง, แดงเลือดนก
แดงหมูแดง	แดงอมส้ม, แดง, แดงออกส้ม
แดงยาแดง	แดง
แดงถ่านไฟแดง	ส้ม
แดงกุหลาบแดง	แดงเลือดหมู
แดงพลอยแดง	แดงอมม่วง, แดงสด, แดงเลือดหมู
แดงเลือดนก	แดงเลือดนก
แดงดินลูกรัง	ส้ม, น้ำตาล, ส้มอมแดง
แดงมดแดง	ส้ม
แดงตัวแตน	แดงอมส้ม, แดง
แดงข้าวแดง	แดงอมม่วง, แดงน้ำตาล
แดงดอกชบา	แดง
แดงดอกบัว	แดง, ชมพูเข้ม
แดงหมึกแดง	แดง

ตารางที่ 7 (ต่อ)

สีของวัตถุที่อยู่ในความเปรียบ	คำเรียกสีที่ผู้บอกภาษาให้
แดงเทพกาว	แดง
แดงอิฐ	ส้ม, ส้มอ่อน, แดงอิฐ
แดงกำมะหยี่	แดง, แดงสด, แดงเลือดนก
แดงดอกปีบเขียน	แดงอมชมพู, แดงสด, แดงเลือดนก
แดงแผ่นสังกะสีเก่า	น้ำตาลอมส้ม, น้ำตาลแดง
แดงมะเขือเทศ	แดงส้ม, แดงส้ม, แดงอมส้ม
แดงไฟบุหรี	แดงเพลิง
แดงไข่แดงของไข่เค็ม	แดงอมส้ม, ส้ม, ส้มอ่อน
แดงริบบิ้นแดง	แดงสด
แดงน้ำพริกตาแดง	น้ำตาลไหม้, แดงน้ำตาล, น้ำตาลเข้ม
แดงเทียนแดง	แดงสด
แดงซอสแดง	น้ำตาลไหม้, แดงส้ม, แดง
แดงสตรอเบอร์รี่	แดงอมส้ม, แดงเลือดหมู
แดงดอกเข็มเศรษฐกิจ	แดงอมส้ม, แดงส้ม, แดงเลือดนก
แดงดอกเฟื่องฟ้า	แดงอมชมพู
แดงดอกกรักรั้ว	แดงอมม่วง
แดงดอกเทียนไทย	ชมพูเข้ม
เหลืองดอกแพงพวย	เหลืองนวล
เหลืองมะนาว	เหลืองอมเขียว, เหลืองเขียว, เหลืองไพล
เหลืองจักรพรรดิ	เหลืองเข้ม, ส้ม, ส้มเรื่อ ๆ
เหลืองดอกผกากรอง	เหลืองส้ม, ส้ม
เหลืองของไขทอดฟู	เหลืองส้ม, เหลืองอ่อน, เหลืองจำปา
เหลืองดอกดาวกระจาย	เหลืองเข้ม, เหลืองจักรพรรดิ, เหลืองอมส้ม
เหลืองดอกโสน	เหลืองส้ม, เหลืองสด, เหลือง
เหลืองดอกการเวก	เหลืองนวล
เหลืองฟางข้าว	ครีมแก่, ครีม
เหลืองมันทอด	เหลือง, ครีมอ่อน, เหลืองอ่อน
เหลืองไก่อ่าง	น้ำตาล, น้ำตาลอ่อน, เหลือง
เหลืองมะละกอสุก	ส้ม, เหลืองส้มอ่อน

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ชื่อของวัตถุที่อยู่ในความเปรียบ	คำเรียกชื่อที่ผู้บอกภาษาให้
เหลืองดอกซีเหล็ก	เหลืองอ่อน, เหลือง, เหลืองอมส้ม
เหลืองเกสรดอกบัวหลวง	เหลืองอมส้ม, เหลืองจำปา
เหลืองใบไม้	เหลืองอมส้ม, เหลืองเข้ม
เหลืองดอกกระถินการ์	เหลืองนวล, เหลืองอ่อน
เหลืองดอกกระแต (ป่านั่น)	เหลืองนวล
เขียวพริกเขียว	เขียวอ่อน, เขียว
เขียวมรกต	เขียวสด, เขียวแก่
เขียวตะไคร่น้ำ	เขียว, เขียวดำ
เขียวดั้นเฟิร์นหอยแครง	เขียวไพล, เขียวแห้ง, เขียว
เขียวดั้นสน	เขียวขี้ม้า, เขียวแห้ง
เขียวผลมะดัน	เขียวเข้ม
เขียวถั่วพลู	เขียวอ่อน, เขียวเหลือง
เขียวใบไม้	เขียว, เขียวขี้ม้า, เขียวใบเตย
เขียวกกล้วยแก่	เขียว
เขียวดั้นแก้ว	เขียว, เขียวสด
เขียวยอดอ่อนตำลึง	เขียวอ่อน
เขียวใบนนหรี	เขียว
เขียวถั่วลันเตาต้ม	เขียวเหลือง, เขียว
เขียวก้านมะลิ	เขียว
เขียวใบจำปา	เขียวขี้ม้า, เขียวดำ, เขียวแก่
ฟ้าน้ำทะเล	ฟ้าอ่อน, ฟ้าน้ำทะเล, น้ำเงินอ่อน
ฟ้าดอกพวงคราม	ฟ้าสด, ฟ้าอ่อน, ฟ้า
ฟ้าแสงไฟนีออน	ฟ้าอ่อน, ฟ้าม่วง, ฟ้า
น้ำเงินของกางเกงยีนส์	ฟ้า, ฟ้าอ่อน, ฟ้าครามอ่อน
น้ำเงินของบัว	ฟ้า, ฟ้าอ่อน, ฟ้าเข้ม, น้ำเงินอ่อน
น้ำเงินพลอยไพลิน	ฟ้า, ฟ้าอ่อน, น้ำเงินเข้ม
น้ำเงินดอกขลุ่ยเบลล์	ฟ้าเข้ม, ฟ้าสด, น้ำเงินเข้ม
น้ำตาลของอายแชโดว์	น้ำตาลอ่อน

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ชื่อของวัตถุที่อยู่ในความเปรียบ	คำเรียกชื่อที่ผู้บอกภาษาให้
น้ำตาลของดวงตา	น้ำตาลอ่อน
น้ำตาลของงูกระดาด	น้ำตาลส้ม
น้ำตาลของเข็มขัด	น้ำตาลแดง
น้ำตาลหนวดเครา	น้ำตาล, น้ำตาลเข้ม
น้ำตาลหญ้าแห้ง	น้ำตาล, ครีมเหลือง
ม่วงเม็ดมะปราง	ม่วงอมแดง, ม่วงแดง
ม่วงดอกรัก	ม่วง, ม่วงอ่อน
ม่วงดอกอัญชัน	ม่วง, ม่วงเข้ม, ม่วงแก่
ม่วงดอกผักตบ	ม่วง, ม่วงอ่อน
ม่วงดอกอินทนิล	ม่วง, ม่วงอ่อน, ม่วงเข้ม
ม่วงดอกตะแบก	ม่วง, ม่วงอ่อน
ม่วงธนบัตรสีม่วง	ม่วง, ม่วงอ่อน
ม่วงดอกฝกากรอง	ม่วง, ม่วงอมชมพู, บานเย็น
ม่วงดอกเบญจมาศ	ม่วง, ม่วงเข้ม
ม่วงดอกบัวเผื่อน	ม่วง, ม่วงกลีบบัว, ม่วงอมชมพู, ม่วงน้ำเงิน
ม่วงดอกกุหลาบ	ม่วง, ม่วงกลีบบัว, ม่วงอ่อน
ม่วงดอกชงโค	ม่วงแดง, ม่วงชมพู, ม่วงอมแดง
ชมพูแป้งคัดหน้า	ชมพู
ชมพูกุหลาบหนู	ชมพู, ชมพูอ่อน
ชมพูกุหลาบมอญ	ชมพูอ่อน, ชมพู
ชมพูดอกบัว	ม่วงกลีบบัว, ชมพูอมม่วง
ชมพูดอกฝกากรอง	ชมพูอ่อน, ชมพู
ชมพูเกสรดอกจามจุรี	ชมพูอ่อน
ชมพูไล่เดือน	ชมพู, ชมพูอ่อน
ส้มดอกหางนกยูง	ส้มอมแดง, ส้มแดง, ส้มเหลือง, ส้มแดง
ส้มดอกพวงแสด	ส้ม, ส้มอมแดง, ส้มเหลือง
ส้มก้านดอกกรรณิการ	ส้ม, ส้มอ่อน
ส้มดอกจำปา	ส้ม, ส้มเข้ม

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ชื่อของวัตถุที่อยู่ในความเปรียบ	คำเรียกชื่อที่ผู้บอกภาษาให้
ส้มผลส้ม	ส้มออกทอง, ส้ม
ส้มใบมะกอก	ส้มเหลือง, ส้มอ่อน
เทาคันนุหรี	เทา, เทาอ่อน, เทาครีม
เทาคันรูป	เทา, เทาอ่อน

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่าคำเรียกชื่อที่ผู้บอกภาษาให้กับคำเรียกชื่อในความเปรียบมี 3 ลักษณะ คือ

- 1) เป็นคำเรียกชื่อพื้นฐานซึ่งสอดคล้องกับคำเรียกชื่อพื้นฐานในความเปรียบ
- 2) เป็นคำเรียกชื่อไม่พื้นฐานแต่ก็ยังจัดให้อยู่ภายใต้ประเภทชื่อของคำเรียกชื่อพื้นฐานในความเปรียบได้
- 3) เป็นคำเรียกชื่อพื้นฐานและไม่พื้นฐานที่ไม่สอดคล้องหรือตรงกับคำเรียกชื่อพื้นฐานในความเปรียบเลย

ตัวอย่างเช่นความเปรียบของสีดำ (ดูความเปรียบของสีดำหน้า 100-101) ผู้บอกภาษาให้คำเรียกชื่อพื้นฐาน ดำ ซึ่งสอดคล้องกับคำเรียกชื่อในความเปรียบในปริมาณที่มากที่สุด ให้คำเรียกชื่อไม่พื้นฐาน ดำเข้ม- ดำอมน้ำตาล ที่ยังจัดให้อยู่ภายใต้ประเภทสีดำได้และให้คำเรียกชื่อ น้ำตาลไหม้ น้ำตาลขาว ซึ่งเป็นคำเรียกชื่ออื่นที่ไม่สอดคล้องกับชื่อของวัตถุเลยในปริมาณที่น้อยมาก

จากการนับจำนวนของคำเรียกชื่อที่ผู้บอกภาษาให้สำหรับชื่อทุกประเภทในความเปรียบใน 3 ลักษณะข้างต้น มีลักษณะดังในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 8 ตารางแสดงจำนวนและอัตราร้อยละของคำเรียกชื่อที่ผู้บอกภาษาให้สำหรับสีทุกประเภทในความเปรียบในแต่ละลักษณะ

	สมัย/จำนวน (คำ) ปัจจุบัน	อัตราร้อยละ (%)
1. คำเรียกชื่อพื้นฐานซึ่งสอดคล้องกับคำเรียกชื่อพื้นฐานในความเปรียบ	223	47.15
2. คำเรียกชื่อไม่พื้นฐานที่ยังจัดให้อยู่ภายใต้ประเภทสีของคำเรียกชื่อพื้นฐานในความเปรียบได้	205	43.34
3. คำเรียกชื่อพื้นฐานและไม่พื้นฐานที่ไม่สอดคล้องหรือตรงกับคำเรียกชื่อพื้นฐานในความเปรียบเลย	45	9.51

จากตารางข้างต้น จะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษาให้คำเรียกชื่อพื้นฐานที่สอดคล้องกับคำเรียกชื่อพื้นฐานในความเปรียบมากที่สุด และให้คำเรียกชื่อไม่พื้นฐานที่ยังสามารถให้อยู่ภายใต้ประเภทสีของคำเรียกชื่อพื้นฐานในความเปรียบได้มารองลงมา ในขณะที่ให้คำเรียกชื่อที่ไม่สอดคล้องหรือตรงกับคำเรียกชื่อพื้นฐานในความเปรียบเลยน้อยมาก

ผลที่ได้จากการวิเคราะห์คำเรียกชื่อที่ผู้บอกภาษาให้ดังกล่าวข้างต้นสะท้อนให้เห็นว่า มโนทัศน์เรื่องสีในความเปรียบมีความสอดคล้องหรือตรงกันกับมโนทัศน์เรื่องสีของผู้บอกภาษา ถึงแม้ว่าจะมีการเลือกวัตถุที่นำมาใช้ในความเปรียบต่างกัน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ มโนทัศน์เรื่องสีที่ผ่านความเปรียบและที่ไม่ผ่านความเปรียบที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษามีความคล้ายคลึงกัน และที่สำคัญก็คือผลที่ได้ในครั้งนี้ช่วยยืนยันว่ามโนทัศน์เรื่องสีของคนไทยสมัยสุโขทัยที่ไม่ผ่านความเปรียบน่าจะไม่ได้แตกต่างจากมโนทัศน์เรื่องสีที่อยู่ในความเปรียบสมัยสุโขทัย

นอกจากนั้นจากข้อมูลคำเรียกชื่อที่ผู้บอกภาษาให้นั้นมีข้อสังเกตว่า สักสำหรับวัตถุในความเปรียบของคำเรียกชื่อ เหลือง นั้น ผู้บอกภาษาไม่ให้คำเรียกชื่อพื้นฐาน เหลือง เลย แต่ให้คำเรียกชื่อไม่พื้นฐานเกือบทั้งหมด ตัวอย่างเช่น เหลืองนวล เหลืองอมเขียว เหลืองส้ม และยังให้คำเรียกชื่ออื่นอีกด้วย ตัวอย่างเช่น น้ำตาล น้ำตาลอ่อน เป็นต้น ในทางตรงกันข้ามสำหรับวัตถุในความเปรียบของคำเรียกชื่อ ส้ม ผู้บอกภาษาให้คำเรียกชื่อพื้นฐาน ส้ม เกือบทั้งหมด มีให้

คำเรียกสีไม่พื้นฐานที่สามารถจัดให้อยู่ภายใต้ประเภทสีส้มได้บ้าง แต่ไม่มีการให้คำเรียกสีอื่นที่ไม่สอดคล้องเลยประเด็นนี้คงเป็นไปได้ว่าผู้บอกภาษามีการรับรู้ประเภทสีส้มได้ดีกว่าสีเหลือง

ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งสำหรับคำเรียกสีในความเปรียบของคำเรียก สีฟ้า และสีน้ำเงิน คือ ผู้บอกภาษาให้คำเรียกสีที่เป็นคำเรียกสีพื้นฐาน ฟ้า สำหรับวัตถุในความเปรียบของคำเรียกสีฟ้า และมีการให้คำเรียกสีไม่พื้นฐานและคำเรียกสีอื่นบ้าง ในขณะที่สำหรับวัตถุในความเปรียบของคำเรียกสีน้ำเงิน ผู้บอกภาษาไม่มีการให้คำเรียกสีพื้นฐาน น้ำเงิน ให้แต่คำเรียกสีไม่พื้นฐานเช่น น้ำเงินอ่อน น้ำเงินเข้ม และให้คำเรียกสีพื้นฐาน ฟ้า ด้วยรวมทั้งมีการให้คำเรียกสีไม่พื้นฐานที่จัดอยู่ภายใต้ประเภทสีฟ้าอีกด้วยเช่น ฟ้าอ่อน ฟ้าสด สำหรับประเด็นนี้อาจเป็นไปได้ว่าอาจมาจากสาเหตุของการคัดเลือกวัตถุที่นำมาทดสอบและจำนวนของวัตถุที่นำมาทดสอบสีน้ำเงินที่มีจำนวนน้อย เพราะความเปรียบสีนี้มีจำนวนน้อย

หลังจากที่ผู้วิจัยได้กล่าวถึงความสอดคล้องระหว่างมโนทัศน์เรื่องสีของผู้บอกภาษากับมโนทัศน์เรื่องสีในความเปรียบ ในตอนนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงภาพของขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยปัจจุบันที่ได้จากการดำเนินการตามวิธีการขั้นตอนใน 6.2.1 การศึกษาขอบเขตของสีพื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัย และ 6.3.1 การศึกษาใจกลางของสีพื้นฐานในภาษาไทยสมัยปัจจุบันข้างต้น สำหรับภาพขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยปัจจุบันที่ได้มีลักษณะดังต่อไปนี้

จากภาพข้างต้นจะเห็นได้ว่าสีพื้นฐานส่วนใหญ่ ต่างก็มีขอบเขตอยู่ในบริเวณที่เป็นเนื้อสีของตัวเอง ไม่มีการเหลื่อมล้ำเข้าไปในบริเวณเนื้อสีที่ไม่ใช่บริเวณเนื้อสีของตัวเอง อย่างไรก็ตาม พบว่ามีความเหลื่อมล้ำของขอบเขตกันบ้างของบางสีพื้นฐาน ตัวอย่างเช่น การเหลื่อมล้ำกันของขอบเขตสีเหลืองและสีส้ม สีฟ้าและสีน้ำเงิน มีข้อสังเกตว่าการเหลื่อมล้ำกันของขอบเขตของสีเหลืองและสีส้ม สีฟ้าและสีน้ำเงินมีลักษณะที่แตกต่างกัน คือ ขอบเขตของสีส้มและสีเหลืองมีความเหลื่อมล้ำกันในลักษณะทับซ้อนกัน ในขณะที่ขอบเขตของสีฟ้าและสีน้ำเงินมีความเหลื่อมล้ำกันในลักษณะที่สีน้ำเงินเข้าไปอยู่ในขอบเขตของสีฟ้า ผู้วิจัยพิจารณาสาเหตุของการเหลื่อมล้ำว่า อาจมีสาเหตุได้จากการเลือกวัตถุที่นำมาทดสอบและจำนวนของวัตถุที่นำมาทดสอบมีจำนวนน้อย ยิ่งไปกว่านั้นจากหลักฐานคำเรียกสีที่ผู้บอกให้สำหรับสีของวัตถุในความเปรียบที่เป็สีน้ำเงินพบว่า ผู้บอกภาษาไม่มีการให้คำเรียกสีพื้นฐาน น้ำเงิน เลย แต่กลับให้คำเรียกสีพื้นฐาน ฟ้า แทน และยังให้คำเรียกสีไม่พื้นฐานที่สามารถจัดให้อยู่ภายใต้ประเภทสีฟ้าอีกด้วย

สำหรับประเด็นของการเหลื่อมล้ำของขอบเขตของสีส้มและสีเหลือง จะสังเกตได้ว่าสีส้มมีขอบเขตที่ชัดเจนมั่นคง มีขอบเขตอยู่ในบริเวณเนื้อสีของตัวเอง ซึ่งจากหลักฐานคำเรียกสีที่ผู้บอกภาษาให้นั้นก็พบว่า ในการให้คำเรียกสีที่ตรงกับสีของวัตถุในความเปรียบของสีส้มนั้น ผู้บอกภาษาให้คำเรียกสีพื้นฐาน ส้ม เกือบทั้งหมด มีการให้คำเรียกสีไม่พื้นฐานที่สามารถจัดให้อยู่ภายใต้ประเภทสีส้มได้บ้างแต่ไม่มีการให้คำเรียกสีอื่นที่ไม่ตรงกับสีของวัตถุในความเปรียบเลย และจากการที่สีเหลืองมีขอบเขตที่เหลื่อมล้ำเข้าไปหาขอบเขตของสีส้มนั้น จากหลักฐานคำเรียกสีที่ผู้บอกภาษาให้นั้นก็พบว่า ในการให้คำเรียกสีที่ตรงกับสีวัตถุในความเปรียบของสีเหลืองนั้น ผู้บอกภาษาไม่ให้คำเรียกสีพื้นฐาน เหลือง เลย แต่ให้คำเรียกสีไม่พื้นฐานเกือบทั้งหมด เช่น เหลืองนวล เหลืองอ่อน และยังให้คำเรียกสีอื่นด้วย เช่น น้ำตาล น้ำตาลอ่อน เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม จากภาพข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานส่วนใหญ่ที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยปัจจุบันอยู่ในบริเวณที่เป็นเนื้อสีของตัวเอง ยกเว้นการเหลื่อมล้ำของขอบเขตบ้างของบางสีพื้นฐาน เช่น สีเหลืองและสีส้ม สีฟ้าและสีน้ำเงิน

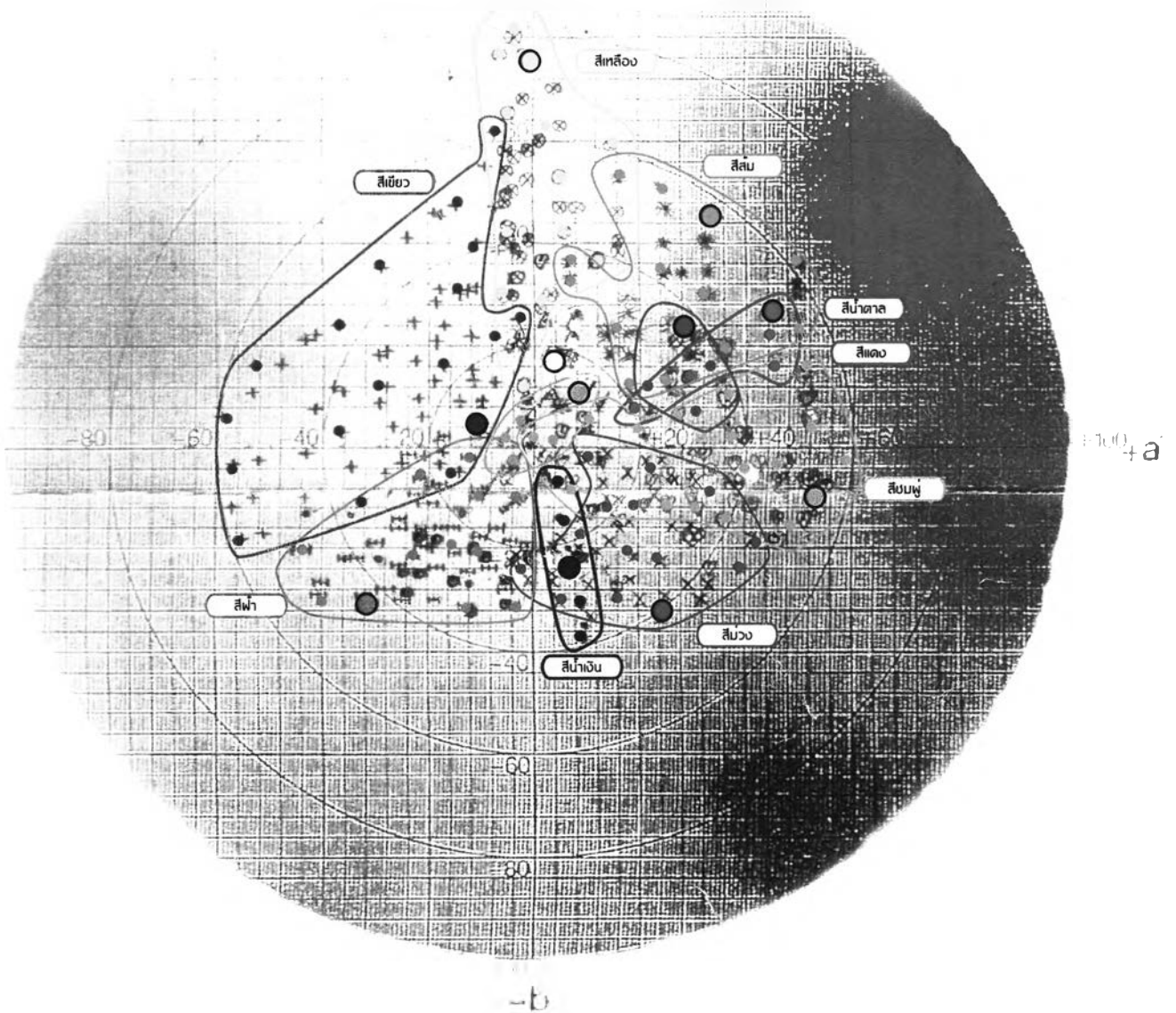
สำหรับประเด็นเกี่ยวกับใจกลางของสีพื้นฐาน จะเห็นได้ว่าอยู่ในบริเวณขอบเขตของตัวเอง ไม่อยู่ในบริเวณที่มีการเหลื่อมล้ำกันของขอบเขตเลย

6.4 การศึกษาขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ไม่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยปัจจุบัน

หลังจากการศึกษาขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยปัจจุบันดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยก็จะศึกษาขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ไม่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยปัจจุบัน เพื่อพิจารณาว่าขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ไม่ผ่านความเปรียบมีความคล้ายคลึงหรือแตกต่างจากขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบ ดังที่ได้กล่าวแล้วข้างต้นหรือไม่ อย่างไร และเพื่อนำผลที่ได้มายืนยันว่า ขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบไม่แตกต่างจากขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ไม่ผ่านความเปรียบยิ่งไปกว่านั้นเพื่อยืนยันว่ามโนทัศน์เรื่องสีที่ผ่านความเปรียบไม่แตกต่างจากมโนทัศน์เรื่องสีที่ไม่ผ่านความเปรียบ หากคนสัญชาติยังมีชีวิตอยู่

สำหรับวิธีการขั้นตอนที่ใช้ในการศึกษาขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ไม่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยปัจจุบัน ผู้วิจัยใช้วิธีการขั้นตอนเกี่ยวกับวิธีการขั้นตอนที่ใช้ในการศึกษาขอบเขต และใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบใน 6.3.1 แต่อุปกรณ์ที่ใช้ในการเก็บข้อมูลต่างกัน คือ ผู้วิจัยใช้แถบสีในการเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษาใน 6.3.1 แต่ใช้แผ่นสีจำนวน 360 แผ่น ในการเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษาใน 6.4

หลังจากที่ผู้วิจัยดำเนินการวิธีการขั้นตอนใน 6.3.1 เสร็จสิ้นแล้ว ทำให้ผู้วิจัยได้ภาพของขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ไม่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยปัจจุบันดังต่อไปนี้

ภาพที่ 12 ภาพแสดงขอบเขตและใจกลางของสี่พื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตาม
มโนทัศน์ที่ไม่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยปัจจุบัน

หากพิจารณาในภาพรวมของขอบเขตของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ไม่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยปัจจุบันข้างต้น จะเห็นว่าขอบเขตของแต่ละสีพื้นฐานมีความเหลื่อมล้ำกันมากจนเห็นได้ชัด ที่เป็นเช่นนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าเป็นเพราะข้อมูลชุดแผ่นสีที่จำลองมาจากแผ่นสีมันเซลส์จำนวน 360 แผ่นสี ที่ผู้วิจัยใช้ในการเก็บข้อมูลนั้น เป็นชุดแผ่นสีที่ครอบคลุมทุกประเภทสี รวมถึงเฉดของสีทุกประเภทสีด้วย ส่งผลให้เกิดภาพที่ยืนยันว่าสีไม่มีขอบเขตแท้จริง ประเด็นนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาที่ พอล เคย์ และ แซค แมคเดเนียล (Kay and McDaniel, 1978; อ้างใน อมรา, 2538: 14-19) พบจากการศึกษาความหมายของคำเรียกสีพื้นฐาน โดยใช้ผลการทดลองทางสรีระประสาทวิทยาของการรับรู้สีเป็นพื้นฐาน ที่ว่าการรับรู้สีพื้นฐานของมนุษย์ที่เป็นสากลนั้น สีต่างๆ จะถูกถือว่าไม่มีขอบเขตเฉพาะของตนและมีรากฐานที่เป็นจริงอยู่ในระบบประสาทของมนุษย์ และได้แบ่งประเภทของสีพื้นฐานออกเป็น 3 ประเภท โดยใช้ทฤษฎีที่เรียกว่า "fuzzy set"

จากภาพจะเห็นได้ว่าสีแดง สีส้มและสีน้ำตาลมีขอบเขตที่เหลื่อมล้ำกันมากที่สุด สีม่วงและสีชมพูมีขอบเขตที่เหลื่อมล้ำกันมากรองลงมา สีม่วงและสีน้ำเงินมีขอบเขตที่เหลื่อมล้ำมากรองลงมา สีเหลือง สีส้มและสีเขียวมีขอบเขตที่เหลื่อมล้ำรองลงมา และสีฟ้ากับสีม่วง สีเหลืองกับสีขาวมีขอบเขตที่เหลื่อมล้ำกันน้อยที่สุด

ด้วยเหตุที่ขอบเขตของแต่ละคำเรียกสีพื้นฐานดังกล่าว มีความเหลื่อมล้ำกันมาก ผู้วิจัยจึงต้องการอยากราบว่าเมื่อขอบเขตมีความเหลื่อมล้ำกันจะส่งผลทำให้ใจกลางสีตกอยู่ในบริเวณที่มีการเหลื่อมล้ำหรือไม่ จากการพิจารณาดูใจกลางของแต่ละสีพื้นฐานพบว่า ใจกลางของแต่ละสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ไม่ผ่านความเปรียบอยู่ในบริเวณขอบเขตของตัวเอง ไม่อยู่ในบริเวณที่มีการเหลื่อมล้ำของสี และไม่กระเด็นหลุดออกไปภายนอกขอบเขตเลย

อย่างไรก็ตาม จากภาพข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าขอบเขตของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ไม่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยปัจจุบันมีการเหลื่อมล้ำกันมากอย่างเห็นได้ชัด เป็นเพราะข้อมูลชุดแผ่นสีที่นำมาใช้ทดสอบมีจำนวนมากขึ้นและครอบคลุมทุกประเภทสี อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าขอบเขตจะมีการเหลื่อมล้ำกันมากก็ตาม แต่ขอบเขตก็ยังคงอยู่ในบริเวณที่เป็นเนื้อสีของตัวเอง รวมทั้งใจกลางของสีพื้นฐานของแต่ละสีก็ยังอยู่ในบริเวณขอบเขตของตัวเอง

6.5 เปรียบเทียบขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตาม มโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบและที่ไม่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัย ปัจจุบัน

หากพิจารณาในภาพรวมพบว่าขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านและที่ไม่ผ่านความเปรียบในสมัยปัจจุบันมีความคล้ายคลึงกันในประเด็นที่ว่า แต่ละสีพื้นฐานต่างก็มีขอบเขตและใจกลางของสีที่อยู่ในบริเวณเนื้อสีของตัวเอง และหากพิจารณาใจกลางของแต่ละสีพื้นฐานจะเห็นว่าแต่ละสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบและที่ไม่ผ่านความเปรียบมีใจกลางของสีอยู่ในบริเวณที่ใกล้เคียงกันมาก ผลการศึกษานี้ยืนยันได้ว่าขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบและที่ไม่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยสุโขทัยก็ไม่น่าจะต่างกัน

ประเด็นที่ทำให้ขอบเขตของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบ และที่ไม่ผ่านความเปรียบมีความแตกต่างกันคือ ขอบเขตของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบมีลักษณะที่ตัดขาดจากกัน ไม่มีการเหลื่อมล้ำกันของแต่ละขอบเขตสี ยกเว้นขอบเขตของสีเหลืองกับสีส้ม สีฟ้ากับสีน้ำเงิน การที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะขอบเขตของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบนั้นถูกควบคุมไว้โดยลักษณะของสีของวัตถุที่ใช้เปรียบในความเปรียบกล่าวคือ อาจเป็นเพราะสีของวัตถุอยู่ในความเปรียบเป็นสีที่ผู้ประพันธ์งานวรรณกรรมตั้งใจให้เป็นสีต้นแบบของแต่ละประเภทสี เพื่อให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพและความคิดคำนึงถึงสีดังที่ผู้ประพันธ์ต้องการให้ผู้อ่านมองเห็น ส่งผลให้แต่ละประเภทสีที่อยู่ในความเปรียบมีขอบเขตของตัวเองอย่างชัดเจน ไม่มีความเหลื่อมล้ำกัน ในขณะที่ขอบเขตของแต่ละสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ไม่ผ่านความเปรียบ มีความเหลื่อมล้ำกันมากจนเห็นได้ชัด เพราะแผ่นสีมีจำนวนมากกว่าและครอบคลุมทุกประเภทสีทุกเฉดของสีมากขึ้น ความเป็นไปได้อีกประการหนึ่งที่ทำให้ขอบเขตของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบและที่ไม่ผ่านความเปรียบมีความแตกต่างกันคือ เมื่อจำนวนของสีที่นำมาทดสอบมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น อาจส่งผลให้ขอบเขตของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ไม่ผ่านความเปรียบมีความเหลื่อมล้ำกันมาก และให้ภาพของสีที่มีความสมบูรณ์มากกว่าในขณะที่จำนวนของวัตถุที่ได้จากความเปรียบที่ถูกควบคุมด้วยความเปรียบมีจำนวนน้อยกว่า ส่งผลให้ขอบเขตของสีพื้นฐานตัดขาดออกจากกัน ไม่มีความเหลื่อมล้ำกัน

อย่างไรก็ตาม ถ้าหากพิจารณาจากภาพขอบเขตของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ไม่ผ่านความเปรียบ ถึงแม้ว่าอาจจะเปรียบเทียบขอบเขตของแต่ละสีพื้นฐานแบบที่ชัดเจนไม่ได้ แต่สามารถถกถาวรรวมๆ ได้ว่า แต่ละสีพื้นฐานมีขอบเขตที่อยู่ในบริเวณที่เป็นเนื้อสีของตัวเองในแผนภูมิสี ซึ่งก็ไม่ต่างจากบริเวณของขอบเขตของแต่ละสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบ

6.6 เปรียบเทียบขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยสุโขทัยและสมัยปัจจุบัน

ในอันดับแรก หากพิจารณาเปรียบเทียบภาพแสดงขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยสุโขทัยและสมัยปัจจุบันจะพบว่า มีประเด็นที่สำคัญมากคือภาษาไทยสมัยสุโขทัยและสมัยปัจจุบันมีจำนวนของประเภทสีพื้นฐานที่ต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งแสดงให้เห็นว่าคนไทยในทั้งสองสมัยมีการจัดประเภทสีในธรรมชาติที่ต่างกันคือ สมัยสุโขทัยมีการจัดประเภทสีในธรรมชาติเป็นเพียง 5 ประเภทสีพื้นฐานได้แก่ สีขาว ดำ แดง เหลือง และเขียว ในขณะที่สมัยปัจจุบันมีการจัดประเภทสีในธรรมชาติออกถึง 12 ประเภทสีพื้นฐานได้แก่ สีขาว ดำ แดง เหลือง เขียว ฟ้า น้ำเงิน น้ำตาล ม่วง ชมพู ส้ม และเทา ประเด็นนี้แสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงในการจัดประเภทสีของคนไทยในทั้งสองสมัยอย่างเห็นได้ชัด นอกจากการเปลี่ยนแปลงในเรื่องการจัดประเภทสีแล้ว หากพิจารณาถึงคำเรียกสีที่ผู้บอกภาษาสมัยปัจจุบันให้จากการให้ดูสีของวัตถุที่อยู่ในความเปรียบในภาษาไทยสมัยสุโขทัยยังพบว่า มีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องของมโนทัศน์เรื่องสีของคนไทยในสมัยสุโขทัยและสมัยปัจจุบันคือ ในการให้คำเรียกสีสำหรับสีของวัตถุที่อยู่ในความเปรียบที่เป็นสี เขียว ในสมัยสุโขทัยได้แก่ ดอกผักตบ ดอกอัญชัน ดอกอินทนิล และดอกอุบลเขียว ผู้บอกภาษาสมัยปัจจุบันให้คำเรียกสี ม่วง ซึ่งเป็นคำเรียกสีที่ไม่พบในสมัยสุโขทัยแต่พบในสมัยปัจจุบันและไม่ให้คำเรียกสี เขียว เลย

หากพิจารณาขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยสุโขทัย และสมัยปัจจุบันพบว่า มีความคล้ายคลึงกันและแตกต่างกันดังนี้

ประเด็นที่คล้ายคลึงกันคือ ขอบเขตของสีพื้นฐานส่วนใหญ่มีขอบเขตที่อยู่ในบริเวณเนื้อสีของตัวเอง และตัดขาดจากกัน และถ้าหากพิจารณาใจกลางของแต่ละสีพื้นฐานจะเห็นได้ว่าใจกลางของทุกสีพื้นฐานในทั้งสองสมัยอยู่ในบริเวณที่เป็นบริเวณขอบเขตของตัวเอง ไม่กระเด็นอยู่นอกบริเวณขอบเขตของตัวเอง

ประเด็นที่แตกต่างกันคือ ขอบเขตของสีเขียวในภาษาไทยสมัยสุโขทัยมีบริเวณที่กว้างที่ครอบคลุมไปจนถึงบริเวณของเนื้อสีม่วง ในขณะที่ขอบเขตของสีเขียวในภาษาไทยสมัยปัจจุบันอยู่ในบริเวณที่เป็นบริเวณของเนื้อสีเขียวจริง

ยิ่งไปกว่านั้น หากพิจารณาประเด็นของคำเรียกสีที่ผู้บอกภาษาสมัยปัจจุบันให้จากการให้ดูสีของวัตถุที่อยู่ในความเปรียบสมัยสุโขทัยซึ่งมีลักษณะดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 9 ตารางแสดงรายการคำเรียกสีที่ผู้บอกภาษาสมัยปัจจุบันให้จากการให้ดูสีของวัตถุที่อยู่ในความเปรียบในภาษาไทยสมัยสุโขทัย

สีของวัตถุที่อยู่ในความเปรียบ	คำเรียกสีที่ผู้บอกภาษาให้
ขาวดั่งหอยสังข์ท่านผ่นใหม่	ขาว
ขาวดั่งแผ่นเงินยวง	ขาว
ดำดั่งปีกแมลงภู่	ดำ, ดำเข้ม
ดำดั่งคอกา	ดำ
ดำดั่งปีกแมลงทับ	ดำ, ดำมัน
แดงดั่งดอกชบา	แดง, แดงเข้ม
แดงดั่งน้ำครั่ง	แดง, แดงอมส้ม
แดงดั่งดอกบัวแดง	แดง, แดงอ่อน
แดงดั่งดอกเซ่ง	แดง, แดงเลือดหมู
เหลืองดั่งใบไม้	เหลือง, เหลืองอ่อน
เหลืองดั่งดอกกรรณิการ	เหลือง, เหลืองอ่อน
เหลืองดั่งดอกการะเกด	เหลือง, เหลืองนวล
เขียวดั่งดอกผักตบ	ม่วง, ม่วงแก่
เขียวดั่งดอกอัญชัน	ม่วง, ม่วงเข้ม
เขียวดั่งดอกอินทนิล	ม่วง, ม่วงอ่อน
เขียวดั่งอุบลเขียว	ม่วง, ม่วงอ่อน

จากตารางข้างต้น จะเห็นได้ว่าคำเรียกสีที่ผู้บอกภาษาสมัยปัจจุบันให้สำหรับสีของวัตถุที่อยู่ในความเปรียบมีความสอดคล้องกันโดยเฉพาะสีพื้นฐาน ขาว ดำ แดง และเหลือง

อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาคำเรียกสีที่ผู้บอกภาษาให้สำหรับสีของดอกผักตบ ดอกอัญชัน ดอกอินทนิล และดอกบัว จะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษาสมัยปัจจุบันให้คำเรียกว่า "ม่วง" ไม่มีการให้คำเรียกว่า "เขียว" เลย ในขณะที่ในสมัยสุโขทัยให้คำเรียกสีว่า "เขียว" ประเด็นนี้แสดงให้เห็นว่าคำเรียกสี "เขียว" ในสมัยสุโขทัยและสมัยปัจจุบันมีความหมายที่ต่างกันเป็นประเด็นที่แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของความหมายของคำเรียกสี นอกจากนี้ จากข้อมูลมีข้อสังเกตที่น่าสนใจว่าในสมัยสุโขทัยมีการเปรียบคำเรียกสีพื้นฐาน เหลือง กับสิ่งที่ใช้เปรียบที่เป็น ใบไม้ ซึ่งน่าจะเป็นสิ่งที่ใช้เปรียบกับคำเรียกสีพื้นฐาน เขียว มากกว่า สำหรับประเด็นนี้เป็นประเด็นที่น่าสนใจและสอดคล้องกับข้อมูลที่สุวิไล (1999) พบในการศึกษาคำเรียกลีในภาษาขมุคือ สุวิไลพบว่าคนขมมีความสับสนอย่างมากกับการให้คำเรียกสี เขียว และ เหลือง ยิ่งไปกว่านั้นในการศึกษาคำเรียกสีและการรับรู้สีของชาวจ้วงและชาวไทยของอมรา (2538) อมาราก็พบว่าผู้บอกภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชที่ศึกษามีการใช้คำเรียกสี เหลือง ในความหมายที่ใช้แปรกับคำเรียกสีอื่นซึ่งนอกจากใช้เพื่อเรียกสีส้มออกเหลืองทั้งแก่และอ่อน สีไพล น้ำตาลอ่อน สีเนื้อเข้มแล้วยังใช้เพื่อเรียกสีเขียวมะกอก เขียวปนเหลือง และ เขียวปนเหลืองอ่อนอีกด้วย

6.7 สรุป

จากผลการวิเคราะห์ขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยสุโขทัย และที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบและที่ไม่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยปัจจุบัน สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ขอบเขตของสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยสุโขทัยและสมัยปัจจุบันมีความคล้ายคลึงกัน คือ ขอบเขตของสีพื้นฐานโดยส่วนใหญ่อยู่ในบริเวณที่เป็นบริเวณเนื้อสีของตัวเองและตัดขาดจากกัน ยกเว้นสีเขียวในสมัยสุโขทัยที่มีขอบเขตที่กว้างที่ครอบคลุมไปจนถึงบริเวณของเนื้อสีม่วง ประเด็นเกี่ยวกับใจกลางของแต่ละสีพื้นฐานที่ผ่านความเปรียบในทั้งสองสมัยพบว่า มีใจกลางของสีพื้นฐานอยู่ในบริเวณที่เป็นบริเวณขอบเขตของตัวเอง

2. ขอบเขตของสี่พื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบและที่ไม่ผ่านความเปรียบในภาษาไทยสมัยปัจจุบันมีความคล้ายคลึงกัน คือ แต่ละสี่พื้นฐานต่างก็มีขอบเขตอยู่ในบริเวณที่เป็นเนื้อสีของตัวเอง ยิ่งไปกว่านั้นใจกลางของแต่ละสี่พื้นฐานก็ยังอยู่ในบริเวณที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งผลการศึกษาประเด็นนี้สามารถใช้เป็นข้อสรุปได้ว่าขอบเขตของสี่พื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ไม่ผ่านความเปรียบเท่ากับขอบเขตของสี่ที่คนสมัยสุโขทัยจะให้ ถ้าเขายังมีชีวิตอยู่

3. มโนทัศน์เรื่องสีของผู้บอกภาษาไทยสมัยปัจจุบันที่วิเคราะห์ได้จากคำเรียกสีของผู้บอกภาษาที่ไม่ผ่านความเปรียบไม่แตกต่างจากมโนทัศน์เรื่องสีที่อยู่ในความเปรียบ จากผลการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ว่ามโนทัศน์เรื่องสีของคนสมัยสุโขทัยที่ไม่ผ่านความเปรียบ ไม่น่าจะแตกต่างกับมโนทัศน์เรื่องสีที่อยู่ในความเปรียบ